

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Protokolant	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **P. S.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 20 października 2015 roku, sygn. akt III K 192/15

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D.

z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu złotych sześćdziesięciu groszy) – w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20.10.2015 roku, sygn. akt: III K 192/15, Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary wymierzone P. S. (pkt 1), przyznał od Skarbu Państwa na rzecz jego obrońcy kwotę 147,60 zł, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu (pkt 2) i zwolnił skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt 3 orzeczenia).

W uzasadnieniu Sąd I Instancji podniósł, że P. S. został skazany następującymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 25 stycznia 1996 r. sygn. akt II K 510/95, za przestępstwo z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k., popełnione w nocy z 16 na 17 kwietnia 1995 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności i jeden tysiąc złotych grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Gryficach w dniu 29 grudnia 1999r.;

- Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 28 sierpnia 1998 r., sygn. akt III K 27/97, za przestępstwo z art. 148 § 1 d.k.k. w zb. z art. 210 § 2 d.k.k., popełnione nocą

z 11 na 12 lipca 1996 r., na karę 25 lat pozbawienia wolności i karę dodatkową 10 lat pozbawienia praw publicznych, jako środek karny, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 22 kwietnia 1999 r., sygn. akt II AKa 58/99;

- Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 2 listopada 2009 r., sygn. akt II K 118/09, za przestępstwo z art. 158 § 1 kk., popełnione w dniu 5 sierpnia 2008 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Okręgowego, żaden z wymienionych powyżej wyroków nie został poprzedzony przynajmniej dwoma przestępstwami, za które został później skazany, a zatem brak jest podstaw do orzeczenia wyroku łącznego. W takiej sytuacji, z uwagi na brak możliwości orzeczenia kary łącznej postępowanie należało umorzyć.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca skazanego. Zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na ustaleniu, że brak jest podstawy prawnej do wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie, podczas gdy zdaniem skazanego wszystkie wyroki podlegają łączeniu na podstawie art. 89 § 1 b k.k. oraz art. 88 k.k.

W uzasadnieniu zażalenia podał, że w ocenie skazanego Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo ustalił, że wyroki wydane w sprawach II K 510/95 oraz III K 27/97 oraz II K 118/09 nie podlegają łączeniu, podczas gdy podlegają one łączeniu, a to z uwagi na zasadę pełnej absorpcji i znowelizowanego art. 89 § 1 b k.k. Nadto, zdaniem skarżącego orzeczona wobec niego kara 25 lat pozbawienia wolności winna stanowić przesłankę do zastosowania zasady pełnej absorpcji, co także jest zasadne z uwagi na pozytywną opinię z zakładu karnego wskazującą na to, że cele kar zostały wobec skazanego osiągnięte.

Tak argumentując załający wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów udzielonej i nieopłaconej przez skazanego pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że w sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), zgodnie z którym, przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (czyli rozdz. IX Kodeksu karnego – Zbieg przestępstw oraz łączenie kar), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Zasadnie Sąd Okręgowy ustalił również, że w stosunku do P. S. brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego i w jego ramach połączenia uprzednio wymierzonych kar z uwagi właśnie na brak zbiegu realnego przestępstw popełnionych przez niego jeszcze dniem wejścia w życie wyżej wskazanej ustawy z dnia 20 lutego 2015r., tj. przed 1 lipca 2015r. Należy podnieść, że zbieg realny w myśl art. 85 k.k. - w brzmieniu dotychczasowym - zachodzi wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Oceny zbiegu realnego dokonuje się z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi). Tylko te ostatnie tworzą zbieg realny, pozwalający na orzeczenie kary łącznej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.07.2008r., sygn. akt: III KK 82/08, opubl. w Prok.i Pr.-wkl. z 2008/12/5, LEX nr 424889). W niniejszej sprawie nie ma miejsca ostatni ze wskazanych przypadków, gdyż P. S. najpierw dopuszczał się przestępstwa i - za każdym razem - dopiero potem była mu za nie wymierzana kara. Nie wystąpiła sytuacja, aby popełnił przestępstwo zanim zapadł choćby nieprawomocny wyrok skazujący. Braku jest zatem warunków do wydania wyroku łącznego, wobec czego słusznie Sąd Okręgowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.). Wniesione przez obrońcę skazanego zażalenie nie mogło zmienić tej oceny prawnej.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznając zaskarżone rozstrzygnięcie za prawidłowe, a wywiedzione zażalenie za niezasadne, orzekł jak w punkcie

1 postanowienia. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu

z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzekł w punkcie następnym na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2015r. poz. 615) w zw. z § 14 pkt 5 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.

z 2013r., poz. 461, ze zm.).

Tak argumentując Sąd Apelacyjny postanowił jak na wstępie.